

Κωνσταντινούπολις

ΒΙΒΛΟΣ ΙΕΡΑ.

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ

N. 22 Τρεις Ἱεροὺς Παρακλητικoὺς Κανόνας.

ΠΡΩΤΟΝ,

Εἰς τὸν ἐν ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ
τὸν Μέγαν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλεξανδρείας.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ,

Εἰς τὸν ἅγιον, ἐνδοξον Προφήτην Πρόδρομον
καὶ Βαπτιστὴν ΙΩΑΝΝΗΝ,

καὶ ΤΡΙΤΟΝ,

Εἰς τὸν ἐν ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν ΣΗΥΡΙΑΩΝΑ
τὸν Θαυματουργὸν Ἐπίσκ. Τριμυθοῦντος.

Ποιθέντας μὲν χάριν εὐλαβείας,
ὑπὸ τοῦ

Ἐπισκόπου τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου

ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

τοῦ Βυζαντίου.

Ἐκδοθέντας δὲ δαπάνῃ τῆς Συναδελφότητος τοῦ ἁγίου Σπυρί-
δωνος, τῆς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἐν Ταταούλοις.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. ΗΓΝΑΤΙΑΔΟΥ.

1862

1862

M. XIX VIII

Πάν αντίτυπον μὴ φέρον τὴν σφραγίδα τῆς Συναδέλ-
φότητος, θεωρεῖται κλεψίτυπον καὶ καταδιώκεται κατὰ
τὸν νόμον.

« Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου
» ὁ Θεός· λίαν ἐκραταιώθησαν αἱ ἀρχαὶ
» αὐτῶν ».

Ψαλμὸς τῷ Δαβίδ.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν ἐν Ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν
Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν Πατρι-
άρχην Ἀλεξανδρείας.

—ο—

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, τὸ « Κύριε εἰσάκουσον. » εἶτα τὸ,
Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ
Σταυρῷ ἐκουσίως.

Τὸν Ἱεράρχην καὶ Ποιμένα τὸν ἀκάκον, οἱ διαφοροῖς
πειρασμοῖς συνεχόμενοι, ἐκλιπαροῦντες κράζωμεν ἐκ βά-
θους ψυχῆς, Πάτερ Ἀθανάσιε, ἰκεσίαις σου ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ
περιστάσεως, νόσων τε καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης
βλάβης καὶ φθορᾶς, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς ὁ Ν'. καὶ ὁ
Κανὼν. Ἦχος πλ. δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα. « Ἀθανάσιον ὑμῶν,
ἀρετὴν αἰνῶ » καὶ ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Σερραφεῖμ. Ὡδὴ Α'.
Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἀνατολῆς τῶν ἀρετῶν γενόμενος ἥλιος ἀδυτος, Ἀθα-
νάσιε Πάτερ, τοῖς νῦν πρὸς τὴν σκέπην σου, ἐν πίστει κα-
ταφεύγουσι, φωτισμὸν σωτηρίας μετάδος ταῖς σαῖς δεή-
σεσι, λύων τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν ἡμῶν.

Θηριωδῶς τε καὶ ἀσέμνως ἅπαντα σχεδὸν τὸν βίον μου,
καταδαπανήσας ὁ μωρὸς καὶ ἄσωτος, εἰς ἑμαυτὸν γενόμε-
νος, τῇ Πηγῇ σου προστρέχω, καὶ σοὶ βοῶ, Ἀθανάσιε,
σῶσόν με θερμαῖς σου δεήσεσιν.

Ἀξιοχρέως τὴν ὁδὴν ὑφαίνομεν Πηγῇ σου τῇ Ἱερᾷ·
διὸ καὶ πρὸς ταύτην, Πάτερ Ἀθανάσιε, ἐν πίστει καταφεύ-

γομεν, ἐξαιτούμενοι χάριν ἡμῖν δοθῆναι καὶ ἄφθονον, ῥῶ-
σιν δι' αὐτῆς τῶν παθῶν ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Στρέψον ἔμοι τὸν κοπετὸν τῆς νόσου μου εἰς ὑγιείας
χαράν· τὸν σκοτεινὸν σάκκον τὸν τῆς καχεξίας μου, Παρ-
θένε διαβρήξασα, τὴν φαιδρὰν εὐεξίαις, περιζῶσον εὐφρο-
σύνην με, καὶ ἀγαλλιᾶσεως πλήρωσον.

ᾠδὴ Γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νῦν τὸν κακὸν ὁ ἀγαθός, τὸν ἐν πολλῇ ἀσπλαγχνίᾳ, ὁ
ἀκένωτος κρατῆρ τοῦ ἐλέους, τὸν αἰσχρὸν τὸν ῥυπαρὸν, ὁ
καθαρὸς ἀπόπλυνον, Ἄθανάσιε Πάτερ, καὶ ταῖς πρεσβείαις
σου σῶσόν με.

Ἄειλαμπῆς ὡς περ ἀστήρ, ἀνατολαῖς τῶν θαυμάτων,
καταυγάσας τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, τῶν παθῶν ἡμῶν, Σοφὲ,
τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, καὶ πειρασμῶν ὀμίχλην, ταῖς
σαῖς λιταῖς διασκέδασον.

Σὲ ἀνυμῶ πανευλαβῶς καὶ γοερῶς ἱκετεύω, ἐξελευμαι
ἐκβοῶν τὸν σὸν δούλον, Ἄθανάσιε Σοφὲ, κινδύνων τε καὶ
θλίψεων, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις, καὶ τῆς μελλούσης
κολάσεως. Θεοτοκίον.

Εἰ καὶ κατήντησα, Σεμνή, εἰς λάκκον ταλαιπωρίας, καὶ
εἰς βόθρον ἀπογνώσεως ὄλος· ἀλλ' εἰδὼς σου τὴν πολλὴν
καὶ ἄμετρον συμπάθειαν, χεῖράς σοι ἀνατείνω· ὅθεν οἰ-
κτεήρασα σῶσόν με.

ᾠδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἰλαστικὰ δέχου σοῦ δούλου ἐγκόμια, Ὁρθοδόξων στύ-
λε καὶ κραταίωμα καὶ καταφύγιον ἀψευδές, καὶ κατεγνω-
σμένῳ ἔμοι γενοῦ ἰλαστήριον, καὶ ῥῦσαί μου τοῦ Ἄδου
τῆς πικρᾶς καταδίκης, ταῖς λιταῖς σου, Σοφὲ Ἄθηνάσιε.

Ὁ σεναγμοὺς Νινευιτῶν προσδεξάμενος, Παντοκράτωρ
Θεός τε καὶ Κύριος, τὴν ὀφειλὴν τῶν ἁμαρτιῶν, πᾶσαν
τὴν ἐκείνων, ἀφῆκε, Πάτερ, ὡς εὐσπλαγχνός. Διό σε ἱκε-
τεύω, ἐξιλέωσαι τοῦτον, παραβλέψαι κἀμοῦ τὰ ἐγκλήματα.

Νόσου δεινῆς, πυρὸς σεισμοῦ τε καὶ θλίψεως, καὶ παι-
τοίας βλάβης, Ἄθανάσιε, τὸν σὸν οἰκέτην ἐκλιπαρῶ, ἀ-
πάλλαξον τάχος, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου, καὶ ῥῦσαί
με τῆς τούτων χαλεπῆς τυρηνίδος, καὶ θανάτου ἀώρου
ἐξάρπασον. Θεοτοκίον.

Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσίν μοι σώματος δώρησαι, ἵνα πράτ-
τω καὶ ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ σοῦ Υἱοῦ φόβῳ καὶ χαρᾷ· καὶ
γὰρ ἐξισχύεις, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου μου, καὶ πράτ-
τεις ὅσα θέλεις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, τῇ σῇ σκέπῃ,
Παρθένε, προστρέχουσι.

ᾠδὴ Ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἰλακίην τοῦ Ἀρείου, τοῦ παραφρονήσαντος σοφῶς ἐφι-
μώσας, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον ὁμοούσιον σὺ Ἄθανάσιε,
ἐκδιδάξας σέβειν· ὃν ἰλεούμενος μὴ παύση, ἀβλαβεῖς συν-
τηρεῖσθαι τοὺς δούλους σου.

Μὴ παρίδης με, Πάτερ, πλείσταις περιστάσεσι, ζάλαις
καὶ θλίψεσι, πανταχόθεν οἴμοι! συνεχόμενον καὶ πιεζόμε-
νον, ἀλλὰ φρούρησόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου τὴν θείαν,
καὶ ταῖς θείαις πρεσβείαις σου σῶσόν με.

Νομοθέτης κατέστης, καὶ τῶν εὐσεβοῦντων φωστῆρ,
Ἄθανάσιε· διό σοι βοῶμεν, ταῖς λιταῖς σου ἡμᾶς καθοδή-
γησον, εἰς ὁδὸν εὐθείαν τῶν τοῦ Κυρίου θελημάτων, καὶ
κακίαις Δαιμόνων ἐξάρπασον. Θεοτοκίον.

Ἄμαρτιαις ἐπαύξω, ἀλλὰς ἁμαρτίας ὁ πλήμων ἐκάστο-
τε, καὶ ἐπισυναγάω τῆς Γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνύποιστον, ἐν
τῇ παναθλίᾳ ἐμοῦ ψυχῇ, ἀφ' οὗ με ῥῦσαι, πρὸ τῆς πείρας
ἐκείνης Πανάμωμε.

ᾠδὴ ΣΤ'. Ἰάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡ Ἱεράρχα Χριστοῦ, τοὺς ὁμωνύμους σοι φύλαττε, καὶ
πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς εἰς τὴν ζωήρρυτον Πηγὴν σου
προστρέχοντας, ἐκ παντὸς κινδύνου, σῆς λιταῖς καὶ περι-
στάσεων.

Νοσήματα χαλεπὰ ἐξ ἐμοῦ ποίησον, Πάνσεπτε, παρακαλῶ σε θερμῶς, καὶ πᾶσαν τὴν κάκωσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, ταῖς θείαις λιταῖς σου καὶ κινδύνους καταδιώξον.

Ἄνυσας ἐπὶ τῆς γῆς μεγάλους ἄθλους, Μακάριε, δεινῶν ἡμᾶς φοβερῶν, καὶ πάσης κακώσεως, ἐκλύτρωσαι τάχιον, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα πανιέροις σου δεήσεσι.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ ἀπείρω τοῦ σοῦ, προσώπου με καταλάμπρυνον, Παρθενομήτορ Ἄγνη, βυθοῦ ἀπογνώσεως ἄει ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας τοὺς λιμένας ἐμβιβάζουσα.

Διάσωσον ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, Ἱεράρχα, τοὺς τὴν σὴν γεραίροντες Πηγὴν τὴν σωτήριον, ὡς ἔχων παρῴρησιν ἐν Κυρίῳ. Θεοτοκίον. Ἄχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Βίβα, τὸ Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Προστάτα τῶν πιστῶν ἀκαταίσχυντε, καὶ ἱκέτα πρὸς Χριστὸν Ἱερώτατε, μὴ παρίδῃς Ἀθανάσιε τῶν σέ ὑμνούντων φωνὰς, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθὲ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι τάχυνον ὡς οἰκτιρμῶν, καὶ ρῦσαι δεινῶν παντοίων καὶ λοιμικῶν ἀσθενειῶν, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην πρεσβείαις σου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰμὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ὁ μισθωτὸς δὲ, καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα,

καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάξει αὐτὰ, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστί, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκονται ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατήρ, καὶ γὼ γινώσκω τὸν Πατέρα· καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἐστὶν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κακεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμὴν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ παρὸν Προσόμιον Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πολλοῖς συνεχόμενος, νῦν πειρασμοῖς ὁ παντλήμων, πρὸς σέ Ἀθανάσιε, καταφεύγω, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον, τὸν πολλὰ πταίσαντα· ὡς οὐδεὶς ἄλλος γάρ, ἐν ἀνθρώποις ἐπλημμέλησα· διὸ τὴν θεῖαν σου, χάριν ἐξαιτῶ ὁ πανάθλιος, προφθιάς σου μὲ οἰκτιρον, σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην δεήσεσι· καὶ μὴ με ἐάσης εἰς τέλος κινδυνεύειν τὸν εἰς σέ, πᾶσαν ἐλπίδα μου θέμενον, πιστῶν τὸ διάσωμα.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

Ὡδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ῥῦσαι Πάτερ καὶ σῶσον, ταῖς θερμαῖς σου πρεσβείαις τοὺς πεφευγότας εἰς σέ· καὶ γὰρ εἰ μὴ φρουρήσης ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, ἀπολώλαμεν ἅπαντες, καὶ ἐγεννήθημεν ἂν κατάθρομα δαιμόνων.

Ἐπηρείας παντοίας, Ἀθανάσιε Πάτερ, πιστῶν τὸ καύχημα, κινδύνων ἀδοκῆτων καὶ λύπης τὸν σὸν δοῦλον, ταῖς πρεσβείαις σου λύτρωσαι, καὶ ἐκ ποικίλων ἄει ἀσθενειῶν με ρῦσαι.

Τὴν ψυχὴν μου, ὦ Πάτερ, κατανύξεως πλήσον καὶ εὐλκείας θερμῆς, τὴν θεῖαν ὅπως βρέχω εἰκόνα σου, Θεόφρον, ταῖς ροαῖς τῶν δακρυῶν μου, καὶ ἀποπλύνω ἄει τὸν ῥύπον τῶν παθῶν μου. Θεοτοκίον.

Ἐξ ἰδρώτων καὶ κόπων, στεναγμῶν τε καρδίας, Θεογεννήτρια, συναίσθησις γενᾶται, ἀπάθεια δ' ἐκ ταύτης, ἧς καὶ φθάσαι τοὺς πρόποδας, ἀξιοθεῖν ἐγὼ ὁ πταίσας ὑπὲρ πάντας.

Ἦδη Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἡ ζωηφόρος καὶ γλυκυτάτη Πηγὴ σου, διαλύει, Ἀθανάσιε Πάτερ, νόσους καὶ κινδύνους, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐχαῖς σου.

Νόσων παντοίων, τοὺς προσκυνοῦντας ἐν πόθῳ, τὴν πανσέβαστον Εἰκόνα σου ῥῦσαι, θλίψεων καὶ πόνων, λιταῖς σου Ἱεράρχα.

Ἀθανασίου τῷ Ἱατρῷ προσφεύγω, πρὸς αὐτὸν γοερῶς ἀνακράζων, ῥῦσαι με, ὦ Πάτερ, κινδύνων ταῖς εὐχαῖς σου. Θεοτοκίον.

Ἵνα δοξάζω καὶ προσκυνῶ μετὰ δέους, σοῦ τὸ πάνσεπτον ὄνομα, Κόρη, θλίψεώς με πάσης, ἐκλύτρωσαι καὶ βλάβης.

Ἦδη Θ'. Ἐξέστι ἐπὶ τούτῳ.

Ἰκέτην σε καὶ πρέσβυν πρὸς τὸν Θεὸν, πρεσβευσόμενον Πάτερ συγχώρησιν ἁμαρτιῶν, καὶ τῶν ὀφλημάτων καὶ τῶν χρεῶν, ἀποκοπὰς αἰτούμενον, θεῖους μιμησάμενον οἰκτιρμούς, προβάλλομαι προθύμως, ἐλπίδι τῆς πρεσβείας, τῆς σῆς, Θεόφρον, στηριζόμενος.

Νυμφῶνος ἀθανάτου ἐπιτυχεῖν, καὶ τρυφῆς Παραδείσου ἀξίωσον, τὸν ἐπιγῆς θεῖόν σε προστάτην μετὰ Θεὸν, θεῖον ἰκέτην ἔχοντα, ὑπέρχον μέγαν καὶ ἰατρόν διὸ ἐνδιαθέτως, τολμῶντα ταῦτα λέγειν, σῶσόν με, Πάτερ, ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὡ πόσης εὐφροσύνης καὶ φωτισμοῦ, καὶ χαρᾶς ὑπεμέτρου πληροῦμεθα! σοῦ τῆ σεπτῆ Πηγῆ προσπελάζοντες εὐλαδῶς προῖβεί γὰρ οὐράνιον καὶ θεῖον, Ἀθανάσιε γλυκασμόν, δίδωντα τὰ πάθη τῶν πόθῳ σε τιμώντων καὶ τὴν ὑγιεῖαν δωροῦμενον. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, σὺ τῆς ἐμῆς, ταλαιπώρου καρδίας τὰ τραύματα, καὶ τῆς ψυχῆς ἔλκη τὰ δυσίατα καὶ πολλὰ, καὶ τῆς σαρκὸς μου, Δέσποινα, θεῖα ἐπισκέψαι σου τὰς δεινάς, θεράπευσον ὀδύνας, καὶ λῦσόν μου τὰς νόσους, τὰς τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Εἶτα τὰ παρόντα Μεγαλομάρτυρα.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματοργόν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν θεῖον ποιμένα καὶ λάτριν τοῦ Δεσπότη, Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τῶν Ἀρχιερέων τὴν καλλονὴν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκαλώπισμα τὸ τερπνόν, καὶ ἡμῶν τῶν πάνυ ἁμαρτωλῶν προστάτην, Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν δοξολογήσωμεν.

Χαίροις Ἐκκλησίας θεῖε ἀστῆρ, οἰκουμένης δόξα, Ἱερέων ὑπογραμμὸς, Πατέρων λαμπρότης, τῆς χάριτος δοχεῖον, Χριστιανῶν προστάτα, ὦ Ἀθανάσιε.

Ἐχει μὲν τὸ πνεῦμά σου οὐρανός, ἡμεῖς δὲ πλουτοῦμεν τὴν Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ἣν περικυκλοῦντες μετ' ἀνεϊκάστου πόθου, τιμῶντες προσκυνοῦμεν ὦ Ἀθανάσιε.

Τῷ Θεῷ τῶν ὅλων νῦν παρεστῶς, αἴτησαι πταισμάτων τοῖς τιμῶσί σε παρ' αὐτοῦ, ἄφεισιν δοθῆναι, Ἀθανάσιε Πάτερ, καὶ τῶν ἐπερχομένων δεινῶν τὴν λύτρωσιν.

Φύλαττε καὶ σκέπε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν ζωήρρυτόν σου Πηγὴν καὶ τὴν σὴν Εἰκόνα, καὶ αἰωνίως ῥῦσαι, ἐκ θλίψεως παντοίας, ὦ Ἀθανάσιε.

Θεοτοκίον.

Δέσποτα φιλόθρωπε Βασιλεῦ, μὴ ἀκούσω τότε ἐν ἡμέρᾳ τῇ φοβερᾷ, φωνῆς τῆς ὀργῆς σου εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, οἰκτεῖρησον πρεσβείαις τῆς κυησάσης σε.

Τρισάγιον. κτλ. καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Γ'.

Στύλος γέγονας Ὁρθοδοξίας, θεῖοις δόγμασιν ὑποστηρίζων τὴν Ἐκκλησίαν, Ἱεράρχα Ἀθανάσιε, τῷ γὰρ Πατρὶ τὸν Ἰῶν ὁμοούσιον ἀνακηρύξας, κατήσχηνας Ἀρειῶν Πά-

τερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε δωρῆσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ παράδεισος διηθισμένος, ἀνεδείχθης, Θεοτόκε Πανάχρντε· τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα εὐωδιάζεις ἡμᾶς θείαις χάρισιν. Ὅθεν ἅπαντες Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σε, κηρύττομεν ζεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Εἶτα ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις· καθ' ἣν ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ἦμνοις, Ἀθανάσιε τὴν σὴν, Κρήνην τὴν ζωήρρυτον ὄντως καὶ ἀνεξάντλητον, τὴν ἀναβλυστάνουσαν ρεῖθρα ἰάσεων, καὶ προχέουσαν χάριτας πᾶσι τοῖς αἰτουῦσι, συμφώνως αἰνέσωμεν κατασπαζόμενοι, πόθῳ τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, πιστῶν παραμύθιον οὔσαν, καὶ τῶν νόσων φάρμακον ἀποϊκίλιον.

Δόξα.

Πᾶσι τῇ Πηγῇ σου εὐλαβῶς, καὶ τῇ πανσεβάσῳ Εἰκόμῃ σου καταφεύγουσιν, Ἱεράρχα ἐνδοξεῖ ὦ Ἀθανάσιε, χορηγεῖς τὰ αἰτήματα ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τάχιστα ρύόμενος τῶν ἀδοκῆτων δεινῶν, λύπης καὶ παντοίων κινδύνων, νόσων ἐμπρησμοῦ καὶ σεισμοῦ τε, λοιμοῦ καὶ λιμοῦ τε καὶ τῶν θλίψεων.

Καὶ νῦν.

Πάντες προσκυνοῦμέν σε πιστῶς, Μητερ τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπάντων, εὐλογημένη Ἀγνή Ἀχραντε Πανάμωμε Θεοχαρίτωτε, ρῦσαι πάντας τῶν θλίψεων, τῇ σῇ μεσιτεῖα δωσωπῆ σε, Δέσποινα, ὁ Ἀθανάσιος, μετὰ τῶν Ἁγίων ἀπάντων, οἵκτειρον ἡμᾶς σῶ ἔλεει, Παναγία Δέσποινα Παντάνασσα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Τίμιον Πρόδρομον.

— 0 —

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε Εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ τοῦ Κυρίου μεγαλάνυμος κῆρυξ καὶ Ἀποστόλων ἡ κρηπίς Ἰωάννη, θεομιμήτως πάριδε Πανάγιε, ἅπαντα τὰ πταίσματα τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου· ρῦσαι ἐκ παντοίων με καὶ ποικίλων κινδύνων καὶ τὸν κοινὸν ἰλέωσαι Θεὸν, ἵνα ἐν κρίσει παράσχῃ μοι ἄφεσιν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οὐ σιωπῶμεν. . . Ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν. Ἦχος, πλ. δ'. Ὡδὴ Α'. Ὑγρὰν διουδέυσας.

Δεινῶς με χειμᾶζουσι λογισμοί, πρὸς σὲ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν, Προφήτα καὶ Πρόδρομε Κυρίου, ἐκ πάσης νόσου καὶ βλάβης με λύτρωσαι.

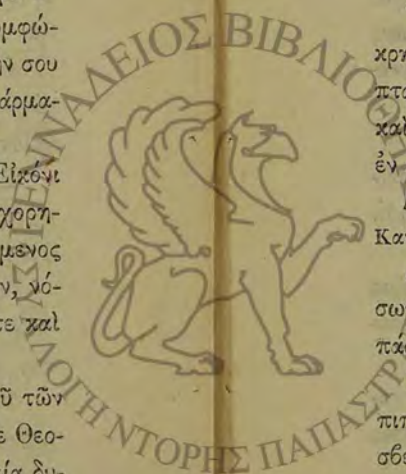
Παθῶν με ταραττοῦσι προσβολαί, πολλῆς ἀθυμίας ἐμπιπλῶσαί μοι τὴν ψυχὴν, εἰρήνευσον, Μάκαρ, ταῖς πρεσβείαις, ταῖς πρὸς Θεόν σου Προφήτα καὶ σῶσόν με.

Τὸν γῆς καὶ θαλάσσης καὶ Οὐρανοῦ, Ποιητὴν ἀπάντων ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, ὡς αὐτὸν βαπτίσας ἐκδυσώπει, ἐκ πάσης νόσου καὶ βλάβης ρυσθῆναί με. Θεοτοκίον.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀξίωσον μόνη, Θεομήτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Ὡδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαν καὶ σκέπην τὴν σὴν ζεὶ δίδου μοι, ἐπικαλουμένῳ, Προφήτα, σύ με κυβέρνησον, ταῖς ἰκεσίαις σου,

τὸν ἀσφαλῆ πρὸς λιμένα, καὶ δεσμῶν με λύτρωσαι τοῦ πολεμήτορος.

Ἰκετεύω, Προφῆτα, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τὰς προσβολὰς τῶν δεινῶν νόσων πάντοτε, ἐπερχομένας μοι, ἐξ ἐμοῦ, Πρόδρομε, τάχυ, μακρὰν ἀποδιώξον ταῖς ἰκείσαις σου.

Χαλεπαῖς ἀμαρτίαις καὶ νοσηροῖς πάθεσι περικλυζομένω, Προφῆτα, σύ με βοήθησον, ὑπὸ τὴν σκέπην σου, ὀλοτελῶς προσφυγόντι, καὶ θερμῶς κραυγάζοντι, σῶσόν με Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Εὐεργέτην τεκοῦσα τὸν τῶν καλῶν αἴτιον τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον, πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ τὸν Χριστὸν κηῆσασα μόνῃ Πανάχραντε.

ᾨδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τὸν παθῶν μου τὸν τάραχον, ὃ τὸν εἰρηνάρχην βαπτίσας Κύριον, ταῖς πρεσβείαις σου κατεύνασον, καὶ εἰς γῆν πράεων με ἐνόρησον.

Εὐσπλαγγίαις τὸ πέλαγος, ὃ ἀνυποστόλως κηρύξας ἅπασι, καθικέτευε σοῦ δέομαι, τῶν βασάνων ὅπως λυτρωθείημεν.

Ἀπολαύοντες, Πρόδρομε, τῶν σῶν δωρημάτων σοι χαριστήριον, ἀναμέλομεν ἐφύμνιον, οἱ τῆς σῆς τρυφῶντες ἀντιλήψεως.

Θεοτοκίον.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀχράδαντον, κεκτημένοι σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα.

ᾨδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἠλῆρῶσον ἡμῶν τὰς αἰτήσεις τῶν τιμῶντων σε ὃ τοῦ ἀδύτου τὴν ὑψήλιον, φωτὸς πληρώσας τῷ κηρύγματι σου, Πρόδρομε.

Λύτρωσον ἡμᾶς ἐκ κινδύνων βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, ὃ

αἰωνίαν κηρύξας λύτρωσον, καὶ τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Λῦσον τῶν δεινῶν νοσημάτων τὴν ἀσθένειαν τῶν πρεσβειῶν τῶν σῶν τῇ θερμότητι ὃ τὸν Σωτῆρα βαπτίσει φανεῖς ἐπάξιος.

Θεοτοκίον.

Ἰασαι, Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγείαν, ταῖς πρεσβείαις σου, παράσχου μοι.

ᾨδὴ ΣΤ'. Τὴν θέσαν ἐκγεῶ.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ἐξάρπασον, ἀφαρσίαν μοι διδοὺς ἀπολύειν, ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων παντοίων, καὶ ἐξ ἐφόδου τῶν νόσων ἐξαίρων με· δεήσῃσαι σαῖς, Βαπτιστὰ, ἐν Κυρίῳ, καὶ σῶσόν με δέομαι.

Προστάτην σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ θερμὸν ἐν περιστάσειν πρέσβυν, καὶ πειρασμὸν διαλύοντα νέφος, καὶ πᾶσαν νόσον καὶ βλάβην ἐλαύνοντα· καὶ δέομαι ὃ δυσμενῆς ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ῥυθθῆναί με.

Ἐν λάκκῳ ἀμαρτιῶν ἐμπέπτωκα, καὶ αὐτοῦ ἀναδραμεῖν, οὐκ ἰσχύω· ἀλλ' ὃ Θεὸν τὸν ἐκ λάκκου λεόντων, βαπτίσας, πάλαι προφήτην ῥυσάμενον, λιτάνευε ἴν' ἐξ αὐτοῦ, ἀναγάγῃ με Τίμιε Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα καὶ ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμὸν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου ἀεὶ ἀγαλλόμεθα· ὦ Δέσποινα, καὶ νῦν ἡμᾶς, τῶν παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Διάσωσον ἐκ πάσης νόσου, Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγοντας, καὶ λύτρωσαι αἰωνίων βασάνων.

καὶ Θεοτοκίον. Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον. ἤχος Β'.

Προφῆτα Θεοῦ καὶ Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν Κάραν τὴν σὴν, ὡς ῥόδον ἱερώτατον, ἐκ τῆς γῆς εὐράμενοι, τὰς

ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν· καὶ γὰρ πάλιν ὡς πρότερον, ἐν Κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Προκαίμενον. Ἦχος δ'. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνήθει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ λιβάθῳ πληθυνθήσεται.

Στίχος. Περιτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, καὶ λέγει· ἶδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἰρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν· καὶ γὰρ οὐκ ᾔδην αὐτόν, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραήλ· διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων. Καὶ ἔμαρτύρησεν Ἰωάννης, λέγων· ὅτι τεθέαμοι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡσεὶ περιστέρην ἐξ Οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν· καὶ γὰρ οὐκ ᾔδην αὐτόν· ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζει ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Καὶ γὰρ εἶδρακα, καὶ μεμαρτύρηκα, ὅτι οὗτός ἐστιν, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Προδρόμου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ παρὸν Πρόσμοιον. Ἦχος, πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Προφήτα καὶ Πρόδρομε, ψυχῆς ἐμῆς θυμηδία, δέξαι, Πανακῆρατε, τὴν προσφερομένην σοι ἱκεσίαν μου θλίψις γὰρ ἔχει με καὶ δεινὰ παντοῖα, Ἰωάννη, μεγαλώνουμε, σῶσον τὸν δούλόν σου, καὶ χειρὸς τοῦ δράκοντός με ἐξάρπασον, καὶ τούτου τῶν παγίδων νῦν, ὡς εὐσυμπαθῆς ἔλευθέρωσον, πρεσβείαν προσάγων, καθὼ κοινὸς μεσίτης πρὸς Θεόν, καὶ πάσης νόσου ἐκλύτρωσαι τὸν αυτοκατάκριτον.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

Ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῆς Ἀδὰμ ἁμαρτίας τὸ χειρόγραφον, Λόγον τὸν διαρ-

ρήξαντα, ἐν ρείθροις Ἰορδάνου κραυγάζων ὑπεδέξω, Ἰωάννη Πανέφημε· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, τὸν φιλόκωπον, Μάκαρ, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, δυσώπει τῶν πταισμάτων καὶ νόσων ἰσθλῶν, λυτρωθῆναι τοὺς ψάλλοντάς· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θησαυρὸν σωτηρίας καὶ γαλήνιον ὄρμον, καὶ ἐν κινδύνοις ταχὺν προστάτην τοῖς καλοῦσιν, εἰδότες σὲ βοῶμεν, τὸ κλυδώνιον στόρεσον, ἀσθενειῶν, Βαπτιστὰ, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Σωμάτων μαλακίας καὶ ψυχῶν ἀρρώστιας, Θεογενήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θεῖα, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς βηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης, Προφῆτα, βοῶντας, καὶ ἐξαιτουμένους τὴν σὴν ἐπιστάσιαν.

Τῶν Ἰαμάτων τὸ δαφιλὲς ἐπιχέεις, τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε, Προφῆτα, καὶ ἀνευφημοῦσι, Παμμάκαρ Ἰωάννη.

Τῆς σωτηρίας τὸν ἀρχηγὸν ἱκετεύων, τὸν Χριστὸν, Προφῆτα, μὴ ἐλλίπης, ὅπως ἐκ βασάνων ῥυσθῶμεν αἰώνων.

Θεοτοκίον.

Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφοδούς, Παρθένη· ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ῥοήν μου τῶν δακρύων μὴ ἀποποιήσης, ὁ ἐν ῥοαῖς Ἰορδάνου τὸν πάντων Θεὸν, συγκαταβάντα βαπτίσας, ὃν μεγαλύνομεν.

Κακώσεως δαιμόνων, τῆς ἀδιαλείπτως ἐκπιαζούσης, Προφῆτά με λύτρωσαι, καὶ ἐπιηρείας τῆς τούτων δεῖξον ἀνώτερον.

Ἰσχύς και θεραπεία, τῇ ἐξ ἀκρασίας και χαλεπῆς ἀμαρτίας, Προφήτα, γενοῦ, κεκακωμένη ψυχῇ μου, ἵνα γεραίρω σε.
Θεοτοκίον.

Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον, Παρθένε, ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἀμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

* Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς.

Εἶτα τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

* Ἄγονον και ἄκαρπον τὴν ψυχὴν, κέκτημαι, Παμμάρκα φύλλα μόνον ἄνευ καρπῶν, ἔρημον ἀπάσης ἀγαθῆς ἐργασίας, Προφήτα ἀρετῶν με δεῖξον καρπούμενον.

Βαπτιστὰ και Πρόδρομε τοῦ Χριστοῦ, λύχνε φαεσφόρε, ἱκετεύω σε Βαπτιστὰ, λύχνον ἀναψόν μου ψυχῆς τῆς τάλαιπώρου· ἐσκοτισμένην οὔσαι σὺ καταλάμπρυνον.

Δέομαι, Προφήτα και Βαπτιστὰ, μή με ὑπερίδῃς τὸν ἀνάξιον πρεσβευτὴν, καταβαπτισθέντα τοῖς πάθεσι τοῦ βίου και ἐν βορβόρῳ ὄντα σὺ ἐξανίστησον.

Πρέσβευε Προφήτα πρὸς τὸν Θεόν, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου, και ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ, τῶν καταφευγόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, και ῥῦσαι πάσης νόσου και περιστάσεως.

[Θεοτοκίον.

Δέσποινα και Μήτηρ τοῦ λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις ἀναξίων σῶν οἰκετῶν, ἵνα μεσιτεύσης πρὸς τὸν ἐξ οὐ τεχθέντα· ὦ Δέσποινα τοῦ κόσμου, γενοῦ μεσίτρια.

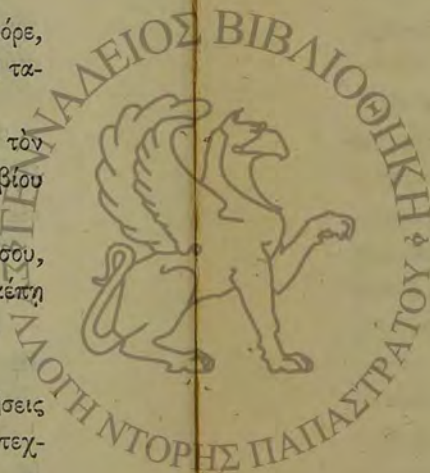
Τρισάγιον κτλ. και τὸ Τροπάριον ἤχος, β'.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως και Προφητῶν σεβασμιότερος, ὅτι και ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω και τοῖς ἐν Ἄδῃ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, και παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα ἐκτενής, και ἀπόλυσις καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον. Ἦχος β'. "Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Σπεῦσον ἐξελοῦ με πειρασμῶν, Πρόδρομε Κυρίου Παμμάρκα, καθικετεύω σε, μάτην γὰρ κεινίηται οἱ πολεμοῦντές με, κατ' ἐμοῦ πικροὶ δαίμονες, ζητοῦντες ἀρπάσαι τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὥσπερ στρουθίον οἰκτρόν. Μή με καταλίπῃς εἰς τέλος, γνώτωσαν δὲ μᾶλλον, Προφήτα, ὅτι σὺ μου πέλει καταφύγιον.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν ἐν Ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν καὶ
Θαυματουργὸν Σπυρίδωνα Ἐπί-
σκοπον Τριφυθοῦντος.

— 0 —

Τοῖς Εὐσεβέσι καὶ Ὁρθοδόξοις Χριστιανοῖς,
τοῖς συγκροτοῦσι τὴν Ἱερὰν τοῦ Ἱεράρχου
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Ἀδελφότητα,

Προσφέρει εὐχετικῶς τὸ παρὸν, ὡς τεκ-
μήριον ἀδόλου ἀγάπης, ὁ Πνευματικὸς
αὐτῶν Πατήρ καὶ Ἐπίσκοπος
Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε Εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς
Κύριος καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψηθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ τὸν πανένδοξον, καὶ τρο-
παιούχον εὐσεβείας ἀήττητον, τῶν Ὁρθοδόξων καύχημα
Σπυρίδωνα σοφόν, πάντες ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτὸν ἐκ-
βοῶντες, ῥῦσαι ἱκεσίαις σου, πειρασμῶν καὶ κινδύνων,
τοὺς μετὰ πόθου, Πάνσεπτε, τὸ σὸν, καταφιλοῦντας ἱερὸν
ἐκτύπωμα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τῇ Θεοτόκῳ.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν. Ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτο-
κίοις Σεραφεῖμ.

Ἦδὴ Α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἰγρὰν διδοεύσας.

Σπυρίδων μακάριε, τῶν πιστῶν ἀντιλήπτωρ μέγα, τὴν
πρεσβείαν σου συνεργὸν ἡμῖν πᾶσι δίδου τοῖς ἐκ πόθου, ἀ-
σπαζομένοις τὴν θείαν Εἰκόνα σου.

Πᾶσαι εὐσεβοῦντων ὦ θαυμαστὲ, Σπυρίδων αἱ τάξεις,
ἀνυμνοῦσί σε ἀληθῶς. Θεὸς γὰρ ὁ πλάστης καὶ Δεσπότης,
ἀξιοχρέως σε, Πάτερ, ἐδόξασε.

Φωτὶ τῷ ἄλλῳ ἐν Οὐρανῷ, Σπυρίδων πάμμακάρ, σὺν

Ἄγγελοις Σὺ ἐντροφῶν, ταῖς πρὸς Δεσπότην εὐπροσδέκτοις ἡμᾶς λιταῖς σου φωταγωγῆσον. Θεοτοκίον.

Συνέχομαι κινδύνοις καὶ πειρασμοῖς, καὶ πρὸς Σὲ Παρθένε, καταφεύγων ἐπιζητῶ, τὴν λύσιν αὐτῶν καὶ σωτηρίαν διὸ λιταῖς σου τὸν δοῦλόν σου οἰκτειρον.

Ἦδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νεκρὰν ὡς ἐφώνησας ἐκ τοῦ μνημείου Σπυρίδων Ὅσιε, οὕτω καὶ με πταίσμασι θανόντα, σαῖς λιταῖς ἐξανάστησον.

Κόρος οὐ προσγίνεται τοῖς Σὲ τιμῶσι, Σπυρίδων Ὅσιε· Σὺ γὰρ ἡμῶν προστάτης καὶ ῥύστης, καὶ τιμὴ καὶ ἀντίληψις.

Ἀπάσης με θλίψεως, καὶ ἐκ κινδύνων, Σπυρίδων Ὅσιε, σαῖς προσευχαῖς, καὶ παντοίων νόσων καὶ κολάσεως λύτρωσαι. Θεοτοκίον.

Ἐχων τὴν ἐλπίδα μου ἐν σοὶ, Πανάσπιλε Δέσποινα, ὅλην πρὸς Σὲ ἀνατείνω χαίρων τὴν ψυχὴν καὶ διάνοισιν.

Ἦδὴ Δ'. Εἰσακλῆκα Κύριε.

Ὡ πολύφωτε ἤλιε, τῶν Πατέρων κλέος, Σπυρίδων Ὅσιε, τοὺς τιμῶντάς σε ἀξίωσον, φωταγωγηθῆναι ταῖς πρεσβείαις σου.

Παρεστῶς τῷ Παντάνακτος θρόνῳ αἰωνίῳ, τοὺς ἀγμνοῦντάς σε, ὦ Σπυρίδων, ἐλευθέρωσον, ἐκ παντός κινδύνου, ἱκεσίαις σου.

Ὡς τὸν ὄφιν μετέβαλες εἰς χρυσόν, Σπυρίδων Παναγιώτατε, οὕτω δέομαι μετὰβαλλε, ἀπὸ τῶν κακῶν με εἰς μετάνοιαν. Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι, Μῆτερ, τὸν δοῦλόν σου ἐκ τῶν κατεχόντων δεινῶν με θλίψεων ἐπὶ σοὶ γὰρ ἀνατίθηναι, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα, Ἀειπάρθενε.

Ἦδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Λῦσον τῶν παθῶν τὴν ὀμίχλην, Ἀγιώτατε, τῇ φωταγωγίᾳ τῶν σεπτῶν σου λιτῶν, καὶ πρὸς τρίβους βίου με ἀγίου ὁδήγησον.

Νόσων ἰατρὸς καὶ κινδύνων ῥύστης ἐνθεος, Σὺ ἀνεθεύθης, Σπυρίδων ἱερέ· διὸ ψυχὴν μου ταῖς λιταῖς σου τῶν θεράπευσον.

Ῥῦσαι με δεινῶν, ὦ Σπυρίδων ἱερώτατε, τὸν σοὶ εὐλαβῶς καταφεύγοντα, καὶ ταῖς λιταῖς σου πάσης θλίψεως ἀπάλλαξον. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε ἡμῖν τοῖς οἰκέταις σου χορήγησον, τοῖς κατεχομένοις ὑπὸ τῶν θλίψεων, τὴν σωτηρίαν, μεσιτείαις σου πρὸς Κύριον.

Ἦδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκγεῶ.

Νεκρώσας σου τῆς σαρκὸς τὰς κινήσεις, ἐξανέστησας νεκροὺς ὦ Σπυρίδων, ζωοποιῶ καὶ ἐνθέῳ σου λόγῳ. Ὅθεν καμῶ τὴν ψυχὴν, Πάτερ ἄγιε, ταῖς σαῖς λιταῖς ὡς συμπαθῆς, νεκρωθεῖσαν τοῖς πάθεσι ζῶωσον.

Συνέχει με τῶν πταισμάτων θάλασσα, καὶ χειμάζει τρικυμία κινδύνων, καὶ πρὸς βυθὸν ἀπωλείας καθέλκει, τῶν ἀνιάτων παθῶν ἢ ἀντίπνοια, Θεὸν ὁ κηρύξας τὸν Χριστόν, ὦ Σπυρίδων τὸν κλύδωνα κόπασσον.

Προστάτα τῶν θλιβομένων Σπυρίδων, μολυνθεῖσαν ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν μου, διὰ λουτροῦ κατανύξεως θείας, καρτακίων τε δακρύων ἀπόλουσον καὶ ῥῦσαι με τῆς φοβεράς, σαῖς λιταῖς, καὶ ἀσβέστου κολάσεως. Θεοτοκίον.

Φυγάδευσον ἐκ τῆς ἀθλίας σαρκὸς μου, τὴν ἀνιάτον ἀσθένειαν, Κόρη, καὶ τῶν δεινῶν ἀλγηδόνων με ῥῦσαι, καὶ θεραπείαν τελείαν μοι δώρησαι, καὶ σώσον με τὸν ἐπὶ σοὶ πεποιστότα, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ἐκ θλίψεων καὶ ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι Ἰεράρχα, τοὺς τὴν θεῖαν Μνήμην σου θερμῶς ἑορτάζοντας, ὡς ῥύστης τῶν θλιβομένων Σπυρίδων.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀχραντε ἢ διὰ λόγου.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεῖ. Εἶτα τὸ Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας τὴν Ἐκκλησίαν Χριστιῦ, τοῖς

ἔργοις ἐτίμησας τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Σπυρίδων μακάριε· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ τῇ ἐν σῇ σωφροσύνῃ, χάριτας ἰαμάτων ἀπαστρέπτων τοῖς πᾶσι· διὸ καὶ νῦν γεραίρομεν πίστει τὴν μνήμην σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ, Προκείμενον. Ἦχος δ'. Τὸ στόμα μου λαλήσει.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Εὐαγγέλιον Ἱεραρχικόν. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα. (Ζήτει σελ. 6.)

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ παρὸν Προσόμιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πλοῦτον ἀναφαίρετον ἔχει σε Κέρκυρα νῆσος, ταύτην ἀξιάγαστε, φειναῖς ἀυγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν ἧ καὶ νῦν δώρησαι τὴν εἰρήνην Πάτερ, καὶ τροπαίων αὐτὴν ἔμπλησον, ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν καὶ παρεμβολὰς κάμψας βέλεσι, Σπυρίδων Θεοδόξαστε, καὶ τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως, πλήσον τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. κτλ.

Ὡδὴ Ζ'. Παιδες Ἑβραίων.

Σῶσον τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας, ὀσιώτατε Σπυρίδων Ἱεράρχα, καὶ τῷ θείῳ φωτὶ καταύγασον σοὺς δούλους, καὶ σαῖς λιταῖς ἐξάρπασον, τῆς Σατὰν μηχανουργίας.

Ῥῦσαι, Σπυρίδων Ἱεράρχα, σαῖς πρεσβείαις, δαιμόνων ἐπηρείας, λογισμῶν πονηρῶν σοὺς δούλους καὶ κινδύνων, ἔπως ἀεὶ σωζόμενοι, καταχρέως σὲ ὑμνῶμεν.

Παῦσον, Σπυρίδων σαῖς πρεσβείαις, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀρρήτον ὀδύνην, καὶ δεινῶν συμφορῶν σὸν δοῦλον καὶ κινδύνων, καὶ τῶν παθῶν ἀπάλλαξον, ὡς πατὴρ τῶν θλιβομένων. Θεοτοκίον.

Ἐμμόνον ἔχων τὴν κακίαν, καὶ δουλούμενος ἀτόποις σινηθείαις, εὐσπλαγγίᾳ τῇ σῇ προστρέχω ἀνακραζῶν· διάσωσόν με, Παναγιε, μητρικαῖς σου ἰκεσίαις.

Ὡδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Ἀσθενειῶν τε χαλεπῶν καὶ κινδύνων, ἰατρὸν σὲ γινώσκω ὦ Σπυρίδων· ῥῦσαι οὖν ψυχὴν μου, λιταῖς σου, ἀθυμίας.

Τῶν κατεχόντων ἀνιαρῶν τοὺς σοὺς δούλους, ἐλευθέρωσον, Σπυρίδων Ἱεράρχα, θείαις σου πρεσβείαις αὐτοῖς διδοῦς τὴν λύσιν.

Μὴ διαλίπης τὸν Ἰησοῦν ἰκετεύων, ὡς προστάτης πιστῶν, ὦ Σπυρίδων, διαφυλαχθῆναι ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης. Θεοτοκίον.

Ἰλαθι, Κόρη, τῷ οἰκτροτάτῳ σου δούλῳ, καὶ ἐκ νόσων ἀνάτων με ῥῦσαι· ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς πόθῳ τῇ σῇ σκέπη, ἅγιε Σπυρίδων, καταφυγόντας κινδύνων διάσωσον, καὶ ἐκ παθῶν καὶ τῶν νόσων, λιταῖς σου λύτρωσαι.

Φρουρῶν μὴ διαλίπης, Ὅσιε Σπυρίδων, τοὺς σὲ τιμῶντας πιστῶς καὶ δοξάζοντας, καὶ σαῖς πρεσβείαις, κινδύνων αὐτοὺς λυτρούμενος.

Λυτρούμενος ὡς ἄφθης πρότερον Σπυρίδων, τοὺς ἐν Κερκύρα πιστῶς σοὶ προστρέξαντας· οὕτω καὶ νῦν πάσης ῥῦσαι με περιστάσεως. Θεοτοκίον.

Μαρία σωτηρίας λιμένα σε εἰδότες, τῇ Παναγράντῳ σου σκέπη προστρέχομεν, καὶ ἐκ τῶν νόσων ῥυθῆναι Σὲ ἰκετεύομεν.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς· καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Τριμυθούντος ἢ καλλονῆ, χαίροις ἀσθενούντων καὶ πασχόντων ὁ ἰατρός, χαίροις τῶν Πατέρων ὠροίσμα καὶ κλέος, τρισόλβιε Σπυρίδων, σὲ μεγαλύνομεν.

Πρέσβευε Σπυρίδων Θαυματουργέ, ὑπὲρ Ὁρθοδόξων καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ· ὅπως τῶν πταισμάτων τὴν λύ-

τρῶσιν λαβόντες, παρὰ Θεοῦ, σὲ πάντες πόθῳ γεραίρομεν.
Δέσῃν προσάγαγε τῷ Θεῷ, Σπυρίδων Παμμάκαρ, ὑπὲρ
δούλων τῶν σῶν, Σοφὲ, τῶν τυραννουμένων ὑπὸ παντοίων
νόσων, θλίψεων καὶ κινδύνων, καὶ τούτους λύτρωσαι.

Σπυρίδων τὰ ὄμματα τῆς ἐμῆς, ψυχῆς τυφλωθέντα,
ἀμαρτήμασι χαλεποῖς, φώτισον λιταῖς σου, φωτὶ θεογνω-
σίας, καὶ ῥῦσαί με τῶν Ἄδου πικρῶν κολάσεων.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Ὁ Ἱερεὺς, κατ' ἔθος μνημονεύει. κτλ.

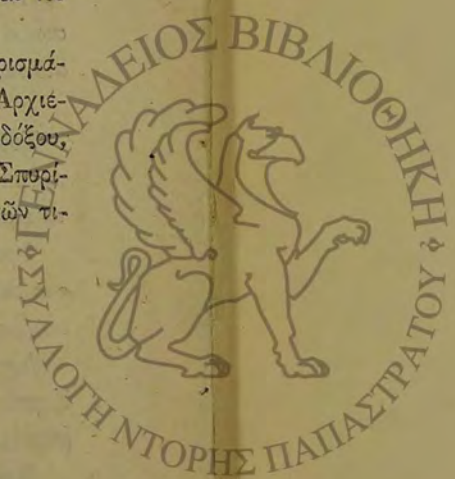
Ἐν τῇ προσκυνήσει τῆς ἁγίας Εἰκόνας, Ἀπολύσεως τελουμέ-
νης, ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ
ξύλου σε νεκρὸν.

Σκεῦος ἀπετελέσας σαυτὸν, Πνεύματος ἁγίου τρισμά-
καρ, καθάρας σου τὴν ψυχὴν, χρίσμα θεῖον ἔλαβες Ἀρχιέ-
ρεὺς γεγονώς, καὶ προστάτης θερμότητος λαοῦ ὀρθοδόξου,
τοῦ ἐγκαυχουμένου σου τῇ παναγίᾳ Σορῶ. ὅθεν ὦ Σπυρί-
δων θεόφρον, εὐχου τῷ Θεῷ ὑπὲρ πάντων, ἡμῶν τῶν τι-
μῶντων καὶ εὐφημούντων σε.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Μνήσθητι οἱ ἀναγινώσκοντες καὶ ψάλλοντες τοῦ
συντάξαντος ταπεινοῦ Ἐπισκόπου
† Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ἐν ἔτει 1867 Ἀπριλίου 4.

F